

[Rytter.]

af den svenske Lovgivning. Man siger her: Vi anerkender, at i Forholdet til Faderen er den danske Regel maaske den retfærdigste; naar der kan være Tale om flere, skal en enkelt ikke bære hele Byrden. Vi mener oven i Købet, at Regelen maaske ogsaa over for det offentlige er den retfærdigste, de bør egentlig alle betale. Men vi vil alligevel ikke have en saadan Regel, for derved kommer vi til at konstatere, at et Barn er født af en Kvinde, som har staaet i Forhold til mange, og det Stempel vil vi ikke sætte paa Barnet. Vi har Erfaring for, hvorledes dette indvirker paa Barnets Følelsesliv og paa dets sociale Anseelse senere hen i Livet. Som Følge deraf vil vi her i Sverige ikke gaa ind paa denne Regel om de flere Fædre, hvor retfærdig og rigtig den end maatte være over for det offentlige. Ud fra en lignende Betragtning gaar man i Norge, naar der kan være Tale om flere Fædre, den Vej at beskikke en Værge til at varetage Barnets Interesser, idet man mener, at hvis der kan gøres noget for, at der kun bliver een Fader, er dette det bedste.

Jeg har nævnt dette for at vise, at den Sondring, som Ministeren kommer til at opstille, bliver en dybtgaaende Sondring mellem de uægte Børn og desværre en Sondring, som kommer til at sætte Mærke paa Barnet og trække andre Børn, som ikke kan opnaa de Rettigheder, Loven hjemler, ind under samme Kategori.

I en Række andre Lande tager man i Spørgsmaalet om flere Barnefædre følgende Standpunkt: Vi vil ikke have, at der skal være flere Barnefædre; saa vil vi hellere lade Domstolene afgøre, hvem der under Hensyn til samtlige foreliggende Omstændigheder skal anses for at være Faderen. Der er Lande, hvor man er naaet saa vidt, at Domstolene endog af Hensyn til Barnet godt maa tage Hensyn til, hvem Barnet er bedst tjent med at faa til Fader. Ogsaa her søger man altsaa at undgaa at stemple et Barn som Barn af en Kvinde, der har haft Samleje med flere. Eller lad os se paa, hvordan Forholdet er ordnet i de nærmeste Lande Syd paa, Tyskland, Frankrig og Schweiz. Der siger man ligesom i Sverige, at man ikke vil have flere Fædre, og saa frikender man dem alle.

Her i Danmark holder vi imidlertid

fast paa Sondringen og indfører den oven i Købet som afgørende inden for de uægte Børn, skønt Barnet derved faar en meget daarlig Retsstilling, som indvirker baade paa Barnets Følelsesliv og paa dets sociale Anseelse.

Jeg har søgt at vise, at med Hensyn til Hovedspørgsmaalet Arv maa man anstille en Undersøgelse, ikke abstrakt og ikke ved at opstille en Sætning om et Retfærdighedskrav og saa deducere derfra. Jeg mener, at det opstillede Princip ikke er absolut almengyldigt, for jeg kunde lige saa godt opstille et andet lige saa kraftigt Retfærdighedskrav i Forholdet til Kone og Børn. Der er kun et, der er afgørende for Lovgivningsmagten, og det er at faa de reale Hensyn frem. Dem maa vi søge at faa frem, naar vi nu skal undersøge Spørgsmaalet i Udvalget.

Af mine Betragtninger over Spørgsmaalet om Arv vil det fremgaa, at man maa have en tilsvarende Undersøgelse med Hensyn til Navnet, men det følger af sig selv, at de Argumenter, man benytter, naar Talen er om Arv, ikke alle kan anvendes, naar det drejer sig om Navnet. Hvorfor sonderer man ikke ogsaa det? Hvorfor deducerer man uden videre ud fra det opstillede Princip, skønt en nærmere Undersøgelse maaske vilde vise, at her kunde være Grund til at give andre Regler, der ikke absolut følger Reglerne for Arv? Lad os undersøge i hvert enkelt Tilfælde, om der er en berettiget Interesse at varetage, og hvordan det i det hele bedst kan ordnes.

Det tredie Hovedprincip, man opstiller, er Moderens Pligt til at opgive Barnefaderens Navn. Hvis man stiller sig paa det Standpunkt, som Lovforslaget er Udtryk for, nemlig, om jeg saa maa sige, den ubetingede Arveret for de Børn, som falder ind derunder, er det klart, at Moderen maa have Pligt til at opgive Faderens Navn. Men jeg har søgt at gøre mig til Talsmand for, at vi ikke kan opstille et saadant Princip; vi maa undersøge de enkelte Tilfælde. Derfor maa vi ogsaa undersøge, om Regelen om, at Faderens Navn skal opgives, er rigtig. Jeg har undertiden hørt Folk sige, at Barnet selvfølgelig skal have Arveret, men Moderen skal ikke være pligtig at opgive Faderens Navn.